

Konrad Sutarski

Talán hamarosan én is hozzád halok

(Może umrę wkrótce i ja)

*Apám, Bogumił Sutarski hadnagy emlékére,
akit 1940-ben Harkovban gyilkoltak meg*

Talán hamarosan én is hozzád halok
ahogy anyám behalt
utánad a várakozásba
ki emleget majd
téged apám utánunk
tán holmi fuvallat
tán a nap kósza sugara
csatlakozik hozzájuk fiam is
tán unokáim kara
a nemzet egésze maga

A bűn lekopik az emlékezet lapjairól
vircsepp módjára
tengerbe enyészik
mondattá porlad
mit történész illet
tanulmánykötetébe
sóhajként szakad fel hazafiak lelkéből
kiknek szerettei szintúgy odavesztek

Az időfeletti viszont örökké emlékszik
az égbekiáltó tömegmészárlásokra
Auschwitzban Katynban Szmolenszkben
égen ragyogó supernovák robbanásai
üstökösök csóvás tűzijátékai
napkitörések pusztító lökeshullámai
kitartóan rázzák tépázzák a kozmoszt
míg e vérrel locsolt föld
vértől lucskos föld marad

KONRAD SUTARSKI (1934) mérnök, költő, publicista, Poznańban született, 1965 óta él Budapesten.
A Magyarországi Lengyelég Múzeumának és Levéltárának nyugalmazott igazgatója.

A lengyel–magyar barátság

(Przyjaźń Polaków i Węgrów)

Átellenben állunk a folyó két partján
közösségünk hídját építjük
széles a folyó
mély ez a folyó
örvényekkel is teli
de mi hidat húzunk fölé
mert barátságunk szélesebb a folyónál
mélyebb a folyónál
Barátságunk szélte mélysége oly felfoghatatlan
mint gyermek aki születik a férfi és a nő szerelméből
mint a föld létesülése az Úr teremtő akaratából

Fordította Sutarski Szabolcs

Tolnay Imre: Fent-lelt 6, fotó, 2011